

קולנוע

סרטים

המין החזק החליף מין

אם יש הוגידעות לקולנוע, אין ספק כי מארקו פריי הוא אחד מהם. אף כי סרטו האחרון סיפור של פייררה מבוסס על סיפור אמיתי כמעט, ובעיקבותיו של ספר מאת פייררה דל'אספוסטי אין, קשה לצפות מעיבוד כלשהו של פריי לתמימות יתר. הוא עורר שערוריה רבתי ב־1973 בפסטיבל קאן, כשהציג לפני הצופים באולם בהזליה הגדולה, כיצד חברת-השפע דנה את עצמה לכליה תוך כדי זליה, הוציא אז מן הכלים את העולם המערבי הקולנועי. ראשית דבר, הוא קומס עליו את כל אותם הצרפתים שלא ראו את עצמם נקראים לסדר וסירבו להביט בראי. היה בכך משום אירוניה צורבת, שסרט על התפקעות תוך גרגרנות יוצג לפני קהל צופים בעירית-נופש צרפתית שהיא מרכז בינלאומי למיסעדות ידועות.

נוסף לכך: מי רוצה לשמוע בריוויירה הצרפתית על קץ החברה המערבית בקול נפץ אדיר מתוך האיברים האנגליים? קוף במסיבה. חמש שנים לאחר מכן שוב סערו הרוחות בפסטיבל. מארקו פריי הופיע שוב למסיבת העיתונאים, הפעם אחרי סירוט צ'או מאסקיו (שלום לגבר, שתורגם בעברית כחלום של קוף) — תירגום שאין לו שום משמעות לגבי תוכן הסרט, שכן איש לא עסק כאן בחלומות של קופים). פריי בא למסיבת העיתונאים לא רק עם שחקניו, ז'ראר דפארדיה ומארצ'לו מאסטרויאני, כי גם עם קוף, שהפגין להטוטים ושוככות רבה, כאילו בא לומר — כמו גיבורינו בסרט, כלנו עדיין ילדים ועלינו להתגבר.

אבל העיתונאים לא סברו כך. את המשל על חילופי העונות וחילופי התפקידים שבין ההנהגה הגברית בעולם המודרני וההנהגה הנשית, שבאה לרשת אותה, קיבלו כעוד שיגעון של בימאי אכסדנטרי.

עיתונאי רוצה לפגוע בבימאי שאל: למה הגיבור שלך מצפצף תחת דרכי? (כי בסרט משתמש דאפרייה בשריקה, כל אימת שהמילים מתקשות לבוא אל פיו) ואחרי-כך קרא אותו עיתונאי: ליריעתך, מיסטר פריי, אנחנו מצפצפים עליך!

אך פריי לא הירפה מן הנושא, או שמא הנושא לא הירפה ממנו.

פיני קקה ולישון ב־79 מספר על גבר ההופך גגן (במקום גננת) ומנסה לחנך ילדים בצורה שונה מן המקובל. גם כאן מוצגת דמותו ההולכת ונחלשת של הגבר בחברה ועתידה של האשה כמין החזק.

בסיפורו של שיגעון פשוט (81) הוא מראה תהליך של גיוון וחיפושי דרך חזרה אל האנושות של משורר מערבי (בוקובסקי), פייררה וסיפורו של פייררה מהווה צד נוסף של אותו תקליט עצמו: מאבקו של הגבר בהיסטוריה, שגורה עליו תהליך של כליה, וניסיון להשלים עם השינויים במחשבה ובמיבנה הנפשי שעליו לעשות, כדי להישרד בנתונים הקיימים.

צ'חוק מזההדד. הפעם מתאר פריי מישפחה: אם, אב ובת, שיש ביניהם חסי-אהבה קיצוניים ומיוחדים, על רקע הימים שאחרי מלחמת העולם השנייה בבולוניה.

האם, אוגניה, יולדת את בתה לעיני ידירותיה, שעה שהבעל יוצא לפעילותו במיסגרת המיפלה הקומוניסטית. הידירות מתבוננת בלידה בהערצה, בהשתאות ובחדווה, כשהן מתפעלות

(המשך מעמוד 33)
אף אחד לא עושה שום דבר, למה במקום לעשות משהו, אני עושה את הסרטים שלי?
● למה, באמת?

אולי מפני שאני יודעת, שמחר לא יקחו אותי למילואים בלבנון. אולי מפני שהסכנה היא לא ממשית. לא מיידית. לפעמים אני שואלת את עצמי איך הם מרגישים, החבר'ה האלה שלא רוצים לשרת בלבנון וכן משרתים שם. מה הם חושבים עלינו, שאנחנו ממשייכים לחיות כשהם בסכנת חיים בכל רגע ורגע.

● גם משה מיוחד מוערב מאוד בהסגנות-המחאה. עד כמה שאני יודעת, לפני. אני אהב אותך רוצה' הוא חי בפאריס ולא היה מוערב במה שקורה בארץ. אולי המעורבות שלו נובעת מהמעורבות שלך?

על מה את מרבת? משה נזרק מהקיבוץ שלו, גירי-צחק, מפני שהיה חבר במפלגה הקומוניסטית. אחת הסיבות שהוא לא חי בארץ — ואני לוקחת לעצמי רשות להגיד דבר כזה — היא שהיה לו קשה. הוא פשוט איש שכולו מעורב. מה שקרה בשנה האחרונה, יכול להיות שזה בא ממני. יום אחד אמרתי לו: וזה, משה, זה הרגע! והוא אמר: מאה אחו. אנחנו הולכים להפגין!

איך אפשר לשבת עכשיו בבית? כל מי שיושב עכשיו בבית ולא צועק, כאילו אומר 'כן' ומסכים למה שקורה.

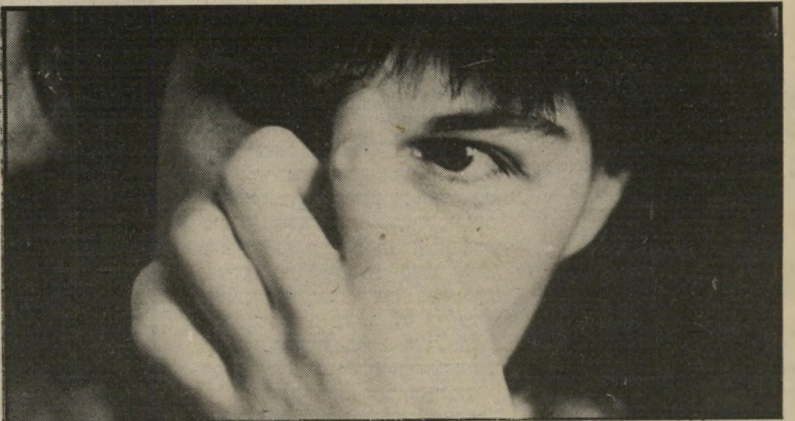
התלבשות היה מאוד חשוב. ● איך הסתדרת בסאריס עם העובדה שאינך אהבת להתלבש? כשאת בגינס ובחולצת משי, את תמיד לבושה. אם את מוסיפה איזה צמיד-זהב, אז את מאוד-מאוד לבושה.

כפסטיבל קאן אני לובשת איזו שימלה שחורה שיש לי עדיין מאני אוהב אותך רוצה. היתה תקופה שלבשתי שמלות ערביות ארוכות. אני לא מסוגלת ללבוש שימלה בגובה הברך. יש לי בעיית-רגליים. אני חושבת שהרגליים שלי נורא מכוערות. אני לא מסוגלת ללכת בשימלה עד הברך, פשוט לא יכולה. אני יודעת שזה משהו כזה מטומטם, שאף אחד לא יוקו לו, אבל זה משהו שהוא יותר ביני לביני.

כפאריס הלכנו פעם לארוחת-ערב עם כל מיני חשובים, ואני חשבת שאולי ג'ינס וחולצה זה לא מתאים. אז משה אמר לי: 'מיכל, אם את מרגישה טוב ככה — יקבלו את זה'.

● הוא אהב איך שאת מתלבשת? מצד אחד הוא אמר לי דבר כזה, ומצד שני הוא לחץ עליי שאקנה לי בגדים — כי הוא מאוד גנרני. כבגדים הוא לא קונה שום דבר שהוא לא הכי-הכי-הכי.

● בעזרתך של משה יכולת להפוך כיום לשחקנית בינלאומית ידועה. מדוע לא ניסית? אילו יכולת, הייתי הופכת. עובדה שלא

מרואינת בת-ארם

משה אף פעם לא עשה סרט בשבילי...

הפכתי. תראי, יש אליי הערכה במקצוע. כל מה שאני זקוקה לו זה מזל — תפקיד מרכזי בסרט מצלית.

משה לא עושה סרטים בשבילי, הוא אף פעם לא עשה סרט בשבילי. פעם דובר על איזה סרט, אבל מאוד לא סמכתי על זה.

קיבלתי פעם תפקיד ראשי בסרט אמנותי שהציגו אותו וזה לא מספיק כדי להתפרסם. זה קשה. בימאים תלויים במשקיעים, שרוצים שמות. חוץ מזה, אף פעם לא עשיתי די מאמץ, כי לא האמנתי שזה פועל בדרך כזו.

● איזו דרך? צריך ללכת למקומות ולמסיבות, ואנחנו פשוט לא הולכים. המחיר לא נראה לי, ובעיניי הוא לא מתקבל על הדעת. זה לא מיקרה שלא רואים אותי במסיבות — זה לא נראה לי מספיק חשוב.

נכון שחשוב לי להיות שחקנית, אבל תמיד הרגשתי שזה לא מספק אותי. אני אומנם אוהבת לשחק, אבל אני זקוקה לעוד משהו. כנראה שהעובדה שלא הלכתי למסיבות ולמקומות, היתה כי כעצם מאוד רציתי דבר אחר, כלי שאני ארע כמה אני רוצה אותו — רציתי מאוד לכיים.

● את חיה עם משה מיזרחי 12 שנים, יש לכם ילד. מדוע אתם לא נשואים? אנחנו כן!

● מתי התחתנתם? זה היה בערך כשהילד נולד. היתה לי בצרפת בעיה להשיג איזה נייר בעניין הלידה, או התחננו. זה לא היה מאידאולוגיה, זה היה עניין פרקטי. אין לעניין הזה של הנישואין שום ערך בשבילי. זה באמת נעשה כדי להסדיר בעיות טכניות גרידא.

אף אחד לא יודע על כך, אפילו לא חברים קרובים. אבל אמרתי — אמרתי. כמובן שההורים שמחו, אבל לנו זה לא שניה שום דבר. עד כדי כך לא שניה, שאני אפילו חושבת לבטל את זה.

● אם לא משנה, אז למה לבטל? מפני שאני לא צריכה איזה נייר כדי להישאר עם משה. יותר נעים לי לדעת שאנחנו ביחד לא בגלל איזה נייר.

מצד שני משה אומר לי, שאם זה לא משנה — או מה איכפת לי הנייר? הוא צורק, אבל אני באמת לא צריכה את העניין הזה של הנישואין כדי לחיות עם משה וללדת לו ילד. זה לא נחוץ לי.

ככל פעם שמשה נמצא בארץ ויש הפגנה, הוא משתתף בה. הוא משתתף גם במישמרות-המחאה. זה לא קרה לו פיתאום. פגשתי מעט אנשים שהכאב שלהם הוא כמו הכאב שלו. וזה לא משיגאת-המקום, זה מאהבה. רק מי שאוהב יכול לכאוב כך.

● כיצד השפיעה עלייך האמהות? לא תשמעי ממני הצהרות שזה שינה אותי. זה לגמרי לא שינה אותי. בטח זה הרגיש כל מיני דברים, כמו למשל חרדות.

זה נכון שהאמהות שינתה לי את החיים אבל אני לא מרגישה שהשתנת. כל מיני דברים מקבלים מימדים אחרים. יש יותר אחריות והכל נעשה באופן אחר. החל מכך שבגלל הילד אני לא יכולה, כמו פעם, לקפוץ יומיים לפאריס כדי לפגוש את משה, כי אני לא אשאיר את הילד ליומיים, וגם לא אקח אותו איתי ליומיים.

ככלל, אני לא עונבת את הילד. הוא למשל מתעורר כל לילה בשעה מסויימת, ואני רוצה להיות איתו כשהוא קורא. אמא'.

● כשאת מביימת שחקנים אחרים, את לא מקנאה? לא, אני זוכרת שכשעשינו את חבל דק, חשבתי שאקנא. אבל לא אני לא מקנאה. יש לי שאלה מאוד אישית: מדוע אינך מטפחת את ההופעה החיצונית שלך?

אני לא חושבת שאם אלך עם איפור, זה יעשה אותי יותר יפה. תמיד אמרו לי: את לא יפה, אבל מעניינת'. אז זה מה שאני חושבת על עצמי, ואני לא מנסה להיות יפה.

אני חושבת שאיפור מכער את האשה. חוץ מזה, נוח לי ככה. אולי זה בא קצת מזה שאני מאמינה באל תסתכל בקנקן', אולי זה בא מהשומר-הצעיר ומהקיבוץ — למרות שיש לי חברות מהשומר-הצעיר ומהקיבוץ שבהחלט מאפרות את הקנקן.

יש לי איזו מין תכונה כזו, לדבוק בעיקר ולא להתעסק בתפל — לא יודעת אם זו המילה המתאימה.

הכי מוזר זה שאני תמיד נורא רגישה לאיך שאחרים מתלבשים, ואני יודעת שאני לא מקפידה על לבוש. אולי זה בגלל שאני לא יודעת איך להתלבש, ואולי הכי נוח לי בגינס ובחולצת משי. אולי זו תגובה על כך שלאמא שלי עניין

חנה שיגולה בתפקיד אוגניה ובטינה גרין בתפקיד פייררה (הילדה). הנאהבות —

חנה שיגולה ואיזאבל הוסרט (בתפקיד פייררה הבוגרת) והנעימות —